

Mitropolitul Ilarion: Pocăința este calea omului spre Dumnezeu

În data de 17 martie 2021, miercuri, în prima săptămână a Postului Mare, președintele Departamentului pentru Relații Externe Bisericești al Patriarhiei Moscovei, Mitropolitul Ilarion de Volokolamsk, a slujit Pavecernița Mare și Canonul cel Mare de Pocăință al Sfântului Andrei Criteanul în biserica din Moscova închinată icoanei Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiți” de pe strada Bolshaya Ordynka. Împreună cu arhiereul au slujit clericii bisericii.

După citirea Canonului, Mitropolitul Ilarion a adresat credincioșilor un cuvânt de învățătură:

În numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh!

„Pocățiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor” (Matei 4, 17), – cu aceste cuvinte a început propovăduirea pe pământ a Domnului nostru Iisus Hristos, și întreaga istorie a Evangheliei ne descoperă taina pocăinței trăite de mulți oameni care L-au întâlnit pe Hristos pe calea vieții lor. Vedem cum sufletele oamenilor s-au transformat după întâlnirea cu Domnul Iisus Hristos, cum au fost vindecate bolile lor trupești și, împreună cu vindecarea fizică, a avut loc și vindecarea duhovnicească. Din gura

Domnului Iisus Hristos, auzim învățături și pilde care ne dezvăluie sensul pocăinței.

De-a lungul câtorva săptămâni premergătoare Postului Mare am ascultat cuvintele din Evanghelia închinată pocăinței. În ultima duminică înainte de pregătirea pentru Postul Mare, am auzit în timpul slujbei citindu-se Evanghelia despre Zaheu – un om care era prea mic de statură. Zaheu, mai marele vameșilor, și-a dorit foarte mult să-L vadă pe Domnul Iisus Hristos care trecea pe acolo și pentru aceasta s-a suit într-un copac. Domnul l-a văzut pe Zaheu și i-a spus: „Zaheu, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân” (Luca 19, 5). Și Zaheu, copleșit de bucurie că Domnul a venit în casa lui, a exclamat: „Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit” (Luca 19, 8).

Acesta este unul dintre exemplele de pocăință pe care ni le pune înaintea Sfânta Biserică. Omul, întâlnindu-se cu Dumnezeu față în față, și-a revizuit întreaga viață, reperele sale valorice și a decis că nu va trăi ca înainte, ci va începe să se împartă cu aproapele, să-i ajute pe cei săraci. Avea de acum înainte să se străduiască să le răsplătească tuturor celor pe care i-a năpăstuit. Să le răsplătească nu doar în cuvinte, ci și prin fapte – să le compenseze împătrit acele daune care le-au fost aduse, astfel încât aceștia să nu țină supărare în lăuntrul lor.

În pilda evanghelică a vameșului și a fariseului, un alt exemplu de pocăință apare în fața noastră. Un om a venit la templu și nu a găsit în sine virtuți pentru care să-l poată mulțumi lui Dumnezeu precum fariseul. Vameșul stătea departe, neîndrăznind să se apropie de altar, își bătea pieptul și spunea: „Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului” (Luca 18, 13).

În a treia duminică, care ne pregătește pentru Postul Mare, am auzit citindu-se pilda fiului risipitor, care este un chip de pocăință pentru fiecare dintre noi. În această pildă, Domnul a descris viața unui om care a decis că va putea trăi fără Dumnezeu. Fiul cel mai tânăr, primindu-și partea din averea tatălui, s-a dus într-o țară depărtată, unde a cheltuit tot ce avea. Părăsit fiind și disprețuit, și-a amintit de tatăl său, de faptul că în casa tatălui său chiar și argații au ce mânca și ce să bea, în timp ce el, aflându-se într-o țară îndepărtată, pierdea de foame. Din acel moment el a pornit într-o călătorie lungă, s-a întors la tatăl său fără să presupună că va fi restabilit în demnitatea de fiu, ci sperând că va fi primit în această casă măcar ca unul dintre argați și că va putea să-și potolească foamea trupească. Însă ceea ce s-a întâmplat ulterior a depășit toate așteptările fiului cel mai tânăr, deoarece tatăl l-a primit de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei și de parcă el nu ar fi risipit averea tatălui său. Tatăl și-a iertat fiul fără să-i spună niciun cuvânt de reproș și l-a restabilit pe cel întors în demnitatea de fiu.

Întreaga Sfântă Evanghelia este plină de astfel de exemple de pocăință – acestea s-au petrecut în viața reală și au răsunat în învățăturile și pildele Domnului Iisus Hristos. Evanghelia este pentru noi o școală de pocăință, căci în fiecare dintre chipurile evanghelice ne putem vedea propria reflexie și modul în care adevărurile Evangheliei se fac sau nu simțite în viața noastră.

Pocăința este calea omului către Dumnezeu. Și Dumnezeu nu rămâne indiferent față de noi. El ne așteaptă și iese în întâmpinarea noastră. Adică noi – Dumnezeu și omul – mergem Unul în întâmpinarea celuilalt. Omul își deschide inima către Dumnezeu, iar Domnul îi umple inima cu harul Său. Iar atunci când omul rămâne închis față de Dumnezeu sau când păcatul îi întunecă inima, Domnul bate, dar omul nu-l deschide. Dumnezeu vrea să intre, dar omul nu-l lasă. Dumnezeu vrea să fie alături de om, dar acesta Îl respinge.

Acest lucru li se întâmplă multor oameni, inclusiv credincioșilor. Și nu întâmplător Biserica a rânduit pentru noi această perioadă de primăvară duhovnicească – timpul pocăinței, astfel încât să ne gândim la viața noastră, să privim atent în adâncul inimii noastre, să ne punem la încercare, să ne comparăm faptele cu poruncile evanghelice și să încercăm să ne îndreptăm viața, așa cum și-a îndreptat-o

vameșul Zaheu când Mântuitorul a venit în casa lui.

Domnul este întotdeauna gata nu numai să vină în casa noastră, ci și să locuiască în ea. Domnul ni Se oferă mereu pe Sine Însuși în Sfânta Liturghie, pentru ca noi să ne împărtășim cu Preacuratul Său Trup și cu Cinstitul Său Sânge. Domnul nu cere de la noi nevoie suprafirești, ci doar așteaptă ca noi să Îi deschidem inima noastră. El așteaptă pocăința noastră sinceră pentru păcatele noastre, astfel încât să nu nădăjduim în propriile noastre puteri, ci să cerem harul Său pentru îndreptare și pocăință.

Să citim istorisirile Evangheliei, pildele și învățăturile Domnului Iisus Hristos și să extragem din Evanghelie însuflețirea de care fiecare dintre noi are nevoie pe calea pocăinței. Amin”.

Serviciul de comunicare al DREB

O sursă: <https://mospat.ru/ro/news/86792/>